

JĒZUS – MŪSU TICĪBAS IESĀCĒJS UN PIEPILDĪTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 10:35–39, Rm 1:17, Ebr 11, Joz 2:9–11, Ebr 12:1–3.

ATMIŅAS PANTS:

“Raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (Ebr 12:2).

Vēstules ebrejiem 11. un 12. nodaļas, iespējams, ir visiemīļotākās grāmatas nodaļas. Tās apraksta kristīgo dzīvi kā sacīkstes, kurās mēs visi piedalāmies un kurās visi, kas paliek uzticīgi, iegūst atalgojumu. Tās arī apraksta glābšanas drāmu kā sacīkstes, kurās ticīgi cilvēki sendienās bijuši neatlaidīgi, par spīti ciešanām, bet vēl nav saņēmuši atalgojumu.

Tas ir tāpēc, ka šajā stāstā esam arī mēs, ne tikai ar viņi. Mēs esam noslēdzošais cēliens šajā drāmā, kas sasniegs kulmināciju tad, kad sāksim skriet sacīkšu pēdējo apli, kamēr Jēzus mūs gaida pie finiša līnijas un sēž pie Dieva labās rokas. Viņš nodrošina iedvesmu, kā arī labāko piemēru, kā šajās sacīkstēs skriet. Viņš ir augstākais liecinieks tam, ka atalgojums ir patiess, un Viņš ir ceļvedis, kas sagatavo mums ceļu (Ebr 6:19, 20; Ebr 10:19–23).

Ebr 11. nodaļa paskaidro, ka ticība ir paļāvība uz Dieva apsolījumiem, pat ja mēs tos vēl neizprotam. Šajā tēmā ar pagātnes paraugu, bet sevišķi un galvenokārt ar Jēzus, mūsu ticības iesācēja un Pabeidzēja (Ebr 12:2), parauga palīdzību pētīsim, kas ir ticība un kā to iegūt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. martā.

Taisnais dzīvos ticībā

Izlasi Ebr 10:35–39. Ko Dievs mums šajos pantos pasaka? _____

Izturība ir gala laika Dieva ļauzu rakstura īpašība, bez kuras viņi nespēs saņemt apsolījumus (Atkl 13:10, Atkl 14:12). Lai iegūtu izturību, ticīgajiem tomēr ir “jāturas nešaubīgi” pie savas ticības (Ebr 10:23, Ebr 4:14). Tuksneša paaudze nespēja saņemt apsolījumu, jo viņiem trūka ticības (Ebr 3:19). Vēstule ebrejiem attēlo ticīgos kā tādus, kas atrodas pie apsolījuma piepildījuma sliekšņa (Ebr 9:28; Ebr 10:25, 36–38) un kam jāvingrina ticība, ja viņi vēlas saņemt apsolījumus (Ebr 10:39).

Ticības apskatu Pāvils iesāk ar citātu no Habakuka 2:2–4. Habakuks bija jautājis Dievam, kāpēc Viņš pacieš nodevēigus cilvēkus, kas apspiež taisnos (Hab 1:12–17). Praviets un viņa tauta cieta. Tāpēc viņi gribēja, lai Dievs rīkojas. Taču Dievs atbildēja, ka Viņa apsolījumi piepildīsies noteiktā laikā un viņiem ir jāgaida (Hab 2:2–4). Habakuks un viņa tauta dzīvoja līdzīgā laikā kā mēs – starp apsolījumiem un to piepildīšanos. Dieva vēsts turpinās Vēstulē ebrejiem: “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies” (Ebr 10:37; sk. arī Hab 2:3).

Šī vēsts runā par Jēzu. Viņš ir taisnais, ticības iemiesojums, kas patīk Dievam un nodrošina dzīvību (Ebr 10:5–10).

Kāpēc tad Viņš “kavējas”? Viņš to nedara. Viņš jau ir atnācis un par mums nomiris (Ebr 9:15–26) un noteiktajā laikā noteikti atgriezīsies (Ebr 9:27, 28; Ebr 10:25).

Dieva vēsts turpinās: “Bet Mans taisnais no ticības dzīvos” (Ebr 10:38). To pašu Pāvils apliecina Rm 1:17 un Gal 3:11. Rm 1:16, 17 ir īpaši apgaismojoši panti, jo tie paskaidro, ka Dieva taisnais “atklājas .. no ticības uz ticību”. Tas, ko Pāvils ar to domā, ir ka Dieva uzticība Saviem apsolījumiem ir pirmā un šīs uzticības rezultāts ir mūsu ticība/uzticība.

Tāpēc, ja Dievs paliek uzticīgs Saviem apsolījumiem (2Tim 2:13), taisnais, atsaucoties uz Dieva uzticību, arī paliks uzticīgs.

Kāpēc ir svarīgi atzīt, ka mūsu ticība nāk no Dieva uzticamības un pārtiek no tās?

Kā mēs varam mācīties vairāk uzticēties Viņa uzticībai mums un apsolījumiem,

ko Viņš mums ir devis? _____

Ābrahāma ticībā

Vēstule ebrejiem definē ticību kā “stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr 11:1). Vēl tajā ir saraksts ar uzticīgiem cilvēkiem no Israēla vēstures, kas ir ticības piemēri, un tas parāda, kā viņi atklāja šo ticību ar saviem darbiem.

Izlasi Ebr 11:1–19. Ko šie “ticības varoņi” darīja, kas viņu ticību ilustrēja par paraugu? Kā viņu darbi ir saistīti ar cerību uz neredzamo? _____

Iespējams, Ābrahāms ir vissvarīgākais cilvēks šajā nodaļā. Ābrahāma pēdējais ticības darbs ir īpaši pamācošs attiecībā uz patieso ticības būtību.

Vēstule ebrejiem norāda, ka Dieva teiktais Ābrahāmam, lai viņš pienes Īzāku kā upuri, šķiet, ietvēra pretrunu no Dieva puses (Ebr 11:17, 18). Īzāks nebija vienīgais Ābrahāma dēls. Ismaēls bija Ābrahāma pirmdzimtais, bet Dievs bija teicis Ābrahāmam, ka ir pareizi pieņemt Sāras lūgumu un sūtīt prom Ismaēlu un viņa māti, jo Dievs par viņiem parūpēsies, un arī tāpēc, ka Ābrahāma atvase “tiks dēvēta” no Īzāka (1Moz 21:12, 13). Nākamajā nodaļā Dievs tomēr prasa, lai Ābrahāms upurē Īzāku kā dedzināmo upuri. Dieva norādes 1Moz 22. nodaļā, šķiet, ir pilnīgā pretrunā Dieva apsolījumiem 1Moz 12.–21. nodaļā.

Vēstule ebrejiem secina, ka Ābrahāms lieliski atrisināja grūto jautājumu, nonākot pie secinājuma, ka Dievs uzmodinās Īzāku pēc tam, kad viņš būs upurēts. Tas ir pārsteidzoši, jo līdz šim neviens vēl nebija augšāmcelts. Tomēr šķiet, ka pie šāda secinājuma noveda Ābrahāma iepriekšējā pieredze ar Dievu. Ebr 11:12 atzīmē, ka Īzāks tika ieņemts Dieva spēkā no cilvēka, kas bija “vecuma nespēkā”. Pāvils arī atzīmē, ka, neskatoties uz to, ka Ābrahāms bija “vecuma nespēkā” un Sāra neauglīga, Ābrahāms “pretī katrai cerībai cerēdams, .. ir ticējis, ka viņš kļūs par tēvu daudzām tautām”, jo viņš ticēja, ka Dievs “dod dzīvību mirušajiem un izsauc esamībā to, kā nav bijis” (Rm 4:17–20, ESV). Tādējādi izskatās, ka Ābrahāms pieņēma – ja Dievs savā ziņā jau ir devis dzīvību Īzākam “no mirušajiem”, Viņš to var izdarīt atkal. Dieva vadībā pagātnē Ābrahāms redzēja norādījumu uz to, ko Viņš būtu varējis darīt nākotnē.

Kāpēc pārdomas par to, kā Dievs ir vadījis mūs pagātnē, ir tik svarīgas, lai saglabātu ticību un uzticību Viņam šodien? _____

Mozus: ticot neredzamajam

Izlasi Ebr 11:20–28. Ko darija šie ticības vīri? Kā viņu darbi ir saistīti ar cerību un ar neredzamo? _____

Mozus ir otrs lielais piemērs šajā ticības nodaļā. Mozus dzīve iesākās un noslēdzās ar divām darbībām, kas bija izaicinājums valdniekam. Kad Mozus piedzima, viņa vecāki viņu paslēpa, jo “viņi nebijās no valdnieka pavēlēm” (Ebr 11:23), un Mozus atstāja Ēģipti, “nebidamies no valdnieka dusmām” (Ebr 11:27). Visnozīmīgākā Mozus rīcība tomēr bija tā, ka viņš “liedzās saukties par faraona meitas dēlu” (Ebr 11:24). Atsauksme uz Mozus audzumāti kā “faraona meitu” norāda, ka viņam bija lemts kļūt par nākamo faraonu – tā laika varenākās nācijas valdnieku. Tā vietā Mozus bija ar mieru kļūt par tikko atbrīvoto vergu-bēgļu vadītāju.

Salīdzini Ebr 11:24–27 un Ebr 10:32–35. Kas bija līdzīgs starp vēstules sākotnējiem saņēmējiem (ebrejiem) un Mozus piedzīvoto? _____

Mozus izcilība bija tajā, ka viņš spēja redzēt tālāk par Ēģiptes valdnieka apsolījumiem un skatīt neredzamo, proti, Dieva apsolījumus. Vēstulē ebrejiem teikts, ka atslēga bija tas, ka Mozus skats bija pievērst “atalgojumam”, nevis Ēģiptes bagātībām. Šis atalgojums ir tas pats, kas minēts Ebr 10:35, ko Dievs bija apsolījis visiem, kas Viņam tic.

Pāvila vārdi par Mozus lēmumu spēcīgi atbalsojās sākotnējo lasītāju sirdīs. Viņi bija izturējuši pārbaudījumus un ievainojumus savas ticības Kristum dēļ. Viņi arī bija mocīti un zaudējuši savus īpašumus (Ebr 10:32–34). Daži no viņiem bija cietumā (Ebr 13:3). Salīdzinājumam – Mozus izvēlējās ciest kopā ar Dieva tautu, Ēģiptes bagātības nomainot pret ievainojumu panešanu līdz ar Kristu, jo viņš ticēja, ka Kristus atalgojums ir lielāks nekā jebkas, ko Ēģipte varēja piedāvāt.

Kas ir dažas no tām cīņām, ko tu piedzīvo savas ticības dēļ? No kā tev ir bijis jāatsakās tās dēļ? Kāpēc galu galā atalgojums ir tā vērts, pat ja tu to tagad nevari redzēt? _____

Rahāba un pārējie

Izlasi Ebr 11:31 un Joz 2:9–11. Kāpēc Rahāba, pagānu prostitūta, ir iekļauta šajā svēto Bībeles varoņu sarakstā? _____

Rahāba, iespējams, ir viens no negaidītajiem tēliem, ko mēs varam atrast Ebr 11. nodaļā. Rahāba ir viena no divām sievietēm, kas minētas vārdā. Viņa ir desmitā sarakstā uzreiz aiz Israēla sentēviem, no kuriem katrs tika uzskatīts par taisnu. Nonākot pie viņas, mēs secinām, ka viņa salīdzinājumā ar sentēviem ir ne vien sieviete, bet pie tam pagānu prostitūta.

Vispārsteidzošākais ir tas, ka viņa minēta nodaļas tematiskajā centrā un kulminācijā. Saraksts ir sastādīts unikālā veidā. Katrā ierakstā atkārtojas vārds “ticībā”. Pamatmodelis ir: “Ticībā tas un tas darīja to un to” vai “Ticībā tas un tas notika ar to un to”. Atkārtojumu modelis pastiprina lasītāja gaidas dzirdēt kulminācijas apgalvojumu, ka “ticībā Jozua ieveda tautu apsolītajā zemē”.

Bet ne tas uzrakstīts šajos pantos. Tā vietā Jozua tiek izlaists un viņa vietu ieņem prostitūta. Pēc Rahābas pieminēšanas atkārtojumu modelis pēkšņi tiek pārtraukts ar vārdiem: “Un ko vēl lai saku?” (Ebr 11:32) Tad Pāvils steidzīgi uzskaita dažus vārdus un notikumus, ko viņš neizskaidro detaļās.

Rahābas ticības darbs bija tas, ka viņa dzirdēja, ticēja un paklausīja, pat ja viņa to neredzēja. Viņa neredzēja Ēģiptes mocības vai atbrīvošanu Sarkanajā jūrā, vai ūdens izplūšanu no klints, vai arī maizi no Debesīm, tomēr viņa ticēja. Viņa bija labs piemērs ebreju lasītājiem, kas nebija dzirdējuši Jēzus sludināšanu vai redzējuši Viņu paveicam brīnumu, kā arī mums, kas tāpat neesam redzējuši neko no tā.

“Rahāba bija netikle, kas dzīvoja Jērikas mūros. Viņa paslēpa divus israēliešu spieģus, kas bija izsūtīti pārbaudīt šīs pilsētas aizsardzību. Viņas laipnības darbu dēļ un tāpēc, ka viņa apliecināja ticību Dievam, izlūki apsolīja, ka Rahāba un viņas ģimene tiks pasargāta, kad notiks uzbrukums Jērikai.” (Ievads par Rahābu, grāmatā “Daughters of God” 35. lpp.)

Pēc tam Pāvils turpina ar grūtību sarakstu, ko daudzi piedzīvoja (Ebr 11:35–38). Frāze “nepieņemdami atsavināšanu” (Ebr 11:35) ietver to, ka viņiem bija iespēja izbēgt, bet viņi to neizvēlējās, jo viņu skats bija pievērst Dieva atalgojumam.

Lai gan mēs neesam redzējuši notiekam neko no tā (sešu dienu radīšana, iziešana no Ēģiptes, Kristus krusts), kāpēc mums ir tik daudz iemeslu ticēt tam, ka tas notika? _____

Jēzus – ticības iesācējs un Pabeidzējs

Izlasi Ebr 12:1–3. Ko šie panti aicina mūs darīt? _____

Ticības apskata kulminācija nonāk līdz Jēzum Ebr 12. nodaļā. Pāvils iesāka vēstuli ar Jēzu, kas ir “Tas, kam jānāk” un kas “nekavēsies” (Ebr 10:37), un Pāvils noslēdz to ar Jēzu, mūsu ticības “pabeidzēju” (Ebr 12:2). Jēzus ir “ticības iesācējs un Pabeidzējs”. Tas nozīmē, ka Jēzus ir Tas, kurš padara ticību iespējamu un ir paraugs, kas nevainojami iemieso ticības dzīvi. Ar Jēzu ticība ir sasniegusi savu pilnīgo izpausmi.

Jēzus ir mūsu ticības “iesācējs” (jeb “autors”, “celmlauzis”) vismaz trīs nozīmēs.

Pirmkārt, Viņš ir vienīgais, kas ir pabeidzis skrējienu tā pilnākajā nozīmē. Citi, par kuriem bija runa iepriekšējā nodaļā, nav vēl savu mērķi sasnieguši (Ebr 11:39, 40). Tomēr Jēzus ir iegājis Dieva atdusā Debesīs un ir apsēdies pie Tēva labās rokas. Mēs kopā ar šiem citiem valdīsim ar Jēzu Debesīs (Atkl 20:4).

Otrkārt, tā bija Jēzus pilnīgā dzīve, kas padarīja iespējamu šiem citiem piedalīties sacīkstēs (Ebr 10:5–14). Ja Jēzus nebūtu atnācis, jebkuram citam sacīkstes būtu veltīgas.

Visbeidzot Jēzus ir mūsu ticības iemesls. Būdam viens ar Dievu, Viņš izteica Dieva uzticību mums. Dievs nekad nepadosies savās pūlēs mūs glābt, un tieši tāpēc mēs beigās iegūsim atalgojumu, ja vien nepadosimies. Jēzus “skrēja” pacietīgi un palika uzticīgs, pat ja mēs esam bez ticības (2Tim 2:13). Mūsu ticība ir vienīgā atbilde uz Viņa uzticību.

Visbeidzot Jēzus ir mūsu ticības “Pabeidzējs”, jo Viņš ir pilnīgs paraugs tam, kā ticības sacīkstēs ir jāskrien. Kā Viņš skrēja? Viņš atmeta visu mūsu dēļ (Fil 2:5–8). Viņš nekad negrēkoja. Jēzus neatlaidīgi pievērsās atalgojumam, kas bija Viņa gaidāmais prieks – redzēt cilvēci atpirktu Viņa žēlastībā. Tā Viņš izturēja pārpratumus un vardarbību. Viņš neskatījās uz krusta kaunu (Ebr 12:2, 3).

Tagad ir mūsu kārta skriet. Lai gan mēs paši savā spēkā nekad nesasniesim to, ko sasniedza Jēzus, mums ir Viņa pilnīgais paraugs, un tā, ticībā Viņam un pievērsot acis Viņam (kā to darīja citi pirms mums), mēs dodamies uz priekšu ticībā, uzticoties Viņa lielā atalgojuma apsolījumiem.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ticībā tu piederi Kristum, un ticībā tev ir jāaug Viņā – dodot un ņemot. Tev ir jāatdod viss – sava sirds, sava griba, sava kalpošana – jāatdod sevi Viņam, lai paklausītu visām Viņa prasībām; un tev ir jāņem viss – Kristus, visu svētību pilnība, lai mājot tavā sirdī, lai būtu tavs spēks, tava taisnība, tavs mūžīgais palīgs – kas dod tev spēku paklausīt.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 70. lpp.)

“Dievs nekad neprasa no mums ticību, nedodot pietiekošus pierādījumus mūsu ticības pamatošanai. Viņa esamību, Viņa raksturu, Viņa vārda patiesīgumu – visu apstiprina liecības, kas pārlicina prātu, un tādu liecību ir ļoti daudz. Tomēr Dievs nekad nav novērsis iespēju šaubīties. Mūsu ticībai jābalstās uz Dieva sniegtajām liecībām un nevis uz cilvēciegiem pierādījumiem. Tie, kas vēlas šaubīties, vienmēr atradīs iemeslu, bet tie, kas godīgi ilgojas uzzināt patiesību, visur saskatīs neskaitāmus pierādījumus savas ticības nostiprināšanai.

Ierobežotiem prātiem nav iespējams pilnīgi aptvert bezgalīgā Dieva darbu un raksturu. Visasākajam prātam, visaugstāk izglītojamam cilvēkam svētā Būtne vienmēr paliks tērpta noslēpumā. ‘Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visvarenā pilnībai? Tās ir tik augstas kā debesis, ko tu tur sasniegsi? Dziļākas nekā elle, cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?’ (Ījaba 11:7,8).” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 105. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāds no pirmajiem kristīgajiem pētniekiem rakstījis: “Credo tu intelligam,” kas latīņu valodā nozīmē: “Es ticu, lai varētu saprast.” Ebr 11:3 saka, ka “ticībā mēs saprotam” (NKJV). Kāda saikne ir starp ticību un izpratni? Kāpēc ticība bieži vien nāk pirms izpratnes? Tas ir, kāpēc mums reizēm ir jādodas uz priekšu ticībā, ja arī sākumā nesaprotam, un tad vēlāk mums radīsies lielāka izpratne?

2. Grieķu vārds “pistis” nozīmē gan “ticība”, gan “uzticība”. Kāpēc abas nozīmes ir svarīgas, cenšoties saprast, ko nozīmē dzīvot “ticībā”? Kā cilvēki Ebr 11. nodaļā ar savu uzticību parādīja savas ticības realitāti? Kā mēs varam rīkoties tāpat?

3. Lai gan mēs saprotam, ka ticība ir Dieva dāvana (Rm 12:3), kāda ir mūsu loma (ja ir), saņemot un saglabājot šo dāvanu?